

© Ministry of Justice of the Czech Republic, www.justice.cz. [Translation already published on the official website of the Ministry of Justice of the Czech Republic.] Permission to re-publish this translation has been granted by the Ministry of Justice of the Czech Republic for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© Ministerstvo spravedlnosti České republiky, www.justice.cz. [Překlad již zveřejněný na oficiální webové stránce Ministerstva spravedlnosti České republiky.] Povolení k opětovnému zveřejnění tohoto překladu bylo uděleno Ministerstvem spravedlnosti České republiky pouze pro účely zařazení do databáze Soudu HUDOC.

RADA EVROPY
EVROPSKÝ SOUD PRO LIDSKÁ PRÁVA
PÁTÁ SEKCE

VĚC KYSILKOVÁ A KYSILKA proti ČESKÉ REPUBLICE

(stížnost č. 17273/03)

ROZSUDEK

Toto znění bylo opraveno dne 30. března 2011 podle článku 81 jednacího řádu Soudu.

ŠTRASBURK

10. února 2011

Tento rozsudek nabude právní moci za podmínek stanovených v článku 44 odst. 2 Úmluvy. Může být předmětem formálních úprav.

Rozsudek je v autentickém anglickém znění publikován na internetových stránkách Evropského soudu pro lidská práva v databázi HUDOC (www.echr.coe.int). Pořízený úřední překlad do českého jazyka není autentickým zněním rozsudku.

Ve věci Kysilková a Kysilka proti České republice,

Evropský soud pro lidská práva (pátá sekce), zasedající v senátu ve složení

Peer Lorenzen, *předseda*, Karel Jungwiert,

Mark Villiger,

Isabelle Berro-Lefèvre,

Mirjana Lazarova Trajkovska,

Ganna Yudkivska,

Julia Laffranque, *soudci*,

a Claudia Westerdiek, *tajemnice sekce*,

po poradě konané dne 18. ledna 2011,

vynesl tento rozsudek, který byl přijat uvedeného dne:

ŘÍZENÍ

1. Řízení bylo zahájeno stížností (č. 17273/03) směřující proti České republice, kterou dne 23. května 2003 podali dva čeští občané paní Radmila Kysilková a pan Zdeněk Kysilka („stěžovatelé“) na základě článku 34 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („Úmluva“).

2. Stěžovatele zastupuje pan P. Mazal, advokát působící v Písku. Českou vládu („vláda“) zastupuje její zmocněnec pan V. A. Schorm z Ministerstva spravedlnosti.

3. Stěžovatelé namítají zejména, že se v průběhu celého řízení nekonalo veřejné jednání před nezávislým a nestranným soudem a že se nemohli vyjádřit k písemnému vyjádření předloženému předsedkyní senátu krajského soudu, které bylo použito v rozhodnutí Ústavního soudu.

4. Dne 7. února 2006 rozhodl předseda dřívější druhé sekce oznámit stížnost vládě.

SKUTKOVÝ STAV

I. OKOLNOSTI PŘÍPADU

5. Stěžovatelé se narodili po řadě v letech 1927 a 1936, bydliště mají v Písku.

6. Dne 16. ledna 2002 obdržel pan S., soused stěžovatelů, stavební povolení na stavbu bytového domu.

7. Stěžovatelé se proti vydání povolení odvolali a Okresní úřad v Písku ho dne 23. dubna 2002 částečně změnil. Okresní úřad rozhodl bez nařízení jednání.

8. Dne 29. dubna 2002 podali stěžovatelé prostřednictvím svého právního zástupce ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích žalobu proti správnímu rozhodnutí a současně požádali o odklad výstavby bytů.

9. Rozhodnutím ze dne 23. května 2002 vyzval krajský soud stěžovatele, aby ve lhůtě deseti dnů odůvodnili svou žádost o odklad vykonatelnosti stavebního povolení. Soud dále adresoval stěžovatelům následující výzvu:

„Soud vyzývá účastníka řízení, aby oznámil, zda souhlasí s projednáním věci bez veřejného jednání ... na základě dokumentů předložených účastníky [§ 250f odst. 1 písm. b) občanského soudního řádu]. Pokud soud v zákonné lhůtě neobdrží odpověď na tuto výzvu, bude mít za to, že účastník řízení nic nenamítá proti tomu, aby soud rozhodl bez jednání (§ 250f odst. 2 občanského soudního řádu).

10. Stěžovatelé byli v řízení na základě procesní plné moci zastoupeni právním zástupcem, jemuž bylo usnesení doručeno dne 24. května 2002. Usnesení soudu podle všeho převzal namísto samotného právního zástupce jeho syn. Ve lhůtě patnácti dnů nebyla soudu zaslána žádná odpověď.

11. Dne 14. června 2002 zamítl krajský soud žalobu stěžovatelů. Učinil tak bez veřejného jednání, neboť měl za to, že vzhledem k tomu, že stěžovatelé nereagovali na výzvu soudu, s takovým postupem souhlasí.

12. Dne 27. srpna 2002 podali stěžovatelé ústavní stížnost, ve které namítali mimo jiné porušení článků 6 a 13 Úmluvy a článků 35 a 38 Listiny. Dále požadovali zrušení § 250a občanského soudního řádu.

13. Ve svém písemném vyjádření ze dne 3. října 2002 předsedkyně senátu krajského soudu uvedla, že soud se zabýval argumenty předloženými stěžovateli v jejich žalobě a aplikoval § 250f občanského soudního řádu, přičemž v souladu s tímto ustanovením poučil právního zástupce stěžovatelů o jejich procesních právech a povinnostech.

14. Dne 5. prosince 2002 Ústavní soud bez veřejného projednání stížnost stěžovatelů odmítl jako zjevně neopodstatněnou. Do shrnutí skutkového stavu přitom zahrnul písemné vyjádření předsedkyně senátu krajského soudu k ústavní stížnosti stěžovatelů. Ústavní soud shledal, že krajský soud přezkoumal rozhodnutí okresního úřadu ze dne 23. dubna 2002, postupoval v souladu s § 250f odst. 1 písm. b) občanského soudního řádu a vyčerpávajícím způsobem se zabýval všemi argumenty vznesenými stěžovateli za pomoci výkladu a aplikace příslušných ustanovení vnitrostátního práva.

15. Dne 6. září 2007 zamítlo Ministerstvo spravedlnosti žádost stěžovatelů o náhradu škody podle zákona č. 82/1998 Sb.

II. PŘÍSLUŠNÉ VNITROSTÁTNÍ PRÁVO A PRAXE

Občanský soudní řád (zákon č. 99/1963 Sb., ve znění účinném v rozhodnou dobu)

16. Do 31. prosince 2002 umožňovala soudní přezkum zákonnosti rozhodnutí správních orgánů část pátá občanského soudního řádu (§ 244 až § 250s). Dne 27. června 2001 prohlásil Ústavní soud uvedenou část občanského soudního řádu za protiústavní (nález č. 276/2001 Sb.).

17. Podle § 250a odst. 1 musel být žalobce, který neměl právnické vzdělání, v řízení před soudem právně zastoupen.¹

18. Podle § 250f odst. 1 písm. f) byl soud oprávněn vynést rozsudek bez jednání buď na návrh účastníků, nebo s jejich souhlasem. Toto ustanovení znělo:

„(1) Soud může rozhodnout o žalobě bez jednání rozsudkem:

a) je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost nebo pro nedostatek důvodů, nebo

b) jestliže to účastníci řízení shodně navrhli anebo s tím souhlasí.

1. Od povinného právního zastoupení v řízení před soudem prvního stupně bylo upuštěno v soudním řádu správním (zákon č. 150/2002 Sb.), který nabyl účinnosti dne 1. ledna 2003.

(2) Souhlas podle odstavce 1 písm. b) je udělen též tehdy, nevyjádří-li účastník řízení do patnácti dnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání. O těchto následcích musí být účastník poučen.“

19. Příslušné vnitrostátní právo týkající se řízení před Ústavním soudem je popsáno v rozsudku Soudu ve věci *Milatová a ostatní proti České republice*, č. 61811/00, § 39-44, ESLP 2005-V (výňatky).

PRÁVNÍ POSOUZENÍ

I. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 6 ODS. 1 ÚMLUVY, POKUD JDE O PRÁVO NA VEŘEJNÉ JEDNÁNÍ

20. Stěžovatelé namítají, že vnitrostátní soudy nekonaly veřejné jednání a projednaly jejich věc v jejich nepřítomnosti. O datu a místě jednání před krajským soudem nebyli informováni, a byla jim tak odepřena možnost vyjádřit se k návrhu žalované na zamítnutí žaloby. V této souvislosti poukazují na článek 6 odst. 1 Úmluvy, jehož příslušná část zní:

„Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně (...) projednána nezávislým a nestranným soudem (...), který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích (...).“

21. Vláda připouští, že žádný ze soudů rozhodujících ve věci stěžovatelů nekonal veřejné jednání a že nebyla použitelná žádná z výjimek stanovených v druhé větě článku 6 odst. 1 Úmluvy. Vláda naproti tomu uvádí, že krajský soud jednal v mezích ustanovení § 250f odst. 1 občanského soudního řádu, ve znění platném do 31. prosince 2002, a když stěžovatelé neuvědomili soud ve stanovené lhůtě, zda s projednáním věci bez nařízení jednání souhlasí, rozhodl bez konání veřejného jednání ve věci. Vláda tvrdí, že stěžovatelé byli náležitě informováni o svých právech usnesením krajského soudu ze dne 23. května 2002, které bylo doručeno jejich zástupci dne 24. května 2002. Jelikož ten jednal na základě procesní plné moci ze dne 26. dubna 2002, byl jedinou osobou, které bylo nutno usnesení zaslat. Vláda uzavírá, že se stěžovatelé vzdali svého práva na veřejné jednání.

22. Pokud jde o řízení před Ústavním soudem, vláda tvrdí, že toto řízení bylo omezeno na zkoumání otázek ústavnosti a nebylo úplným a přímým posouzením práv stěžovatelů. Navíc nebylo nutné, aby se stěžovatelé k věci ústně vyjádřili, neboť předmětný případ nebyl nadměrně složitý.

23. Stěžovatelé tvrdí, že se práva na veřejné jednání nevzdali. Výzva ani poučení ve smyslu § 250f občanského soudního řádu jim nebyly doručeny. Skutečnost, že písemnost byla doručena synovi jejich právního zástupce, vyvolává otázku, ke kterému datu byla doručena. Pouhá zákonná fikce nemůže být platným vzdáním se práva, a stěžovatelé neměli v úmyslu se práva na veřejné jednání vzdát. Nadto takovou domněnku nelze v této věci učinit, jelikož výzva a příslušné poučení nebyly stěžovatelům doručeny.

A. K přijatelnosti

24. Soud konstatuje, že tato námitka není zjevně neopodstatněná ve smyslu článku 35 odst. 3 písm. a) Úmluvy. Dále konstatuje, že není nepřijatelná z žádných jiných důvodů. Musí být tedy prohlášena za přijatelnou.

B. K odůvodněnosti

25. Soud připomíná, že z práva na „veřejné jednání“ zakotvené v článku 6 odst. 1 Úmluvy nezbytně vyplývá právo na „ústní jednání“. Závazek podle článku 6 odst. 1 konat veřejné jednání však nemá absolutní povahu. Od veřejného jednání lze tudíž upustit, pokud se účastník tohoto práva platně vzdá a věc nevyvolává otázky veřejného zájmu, které by veřejné jednání činily nezbytným. Práva se lze vzdát výslovně nebo mlčky, v druhém případě například nepodáním žádosti o jednání, nebo netrváním na této žádosti (viz např. *Håkansson a Sturesson proti Švédsku*, rozsudek ze dne 21. února 1990, série A č. 171-A, § 66, a *Schuler-Zgraggen proti Švýcarsku*, rozsudek ze dne 24. června 1993, série A č. 263, § 58). Veřejné jednání navíc nemusí být nezbytné s ohledem na zvláštní okolnosti případu, například pokud nezahrnuje skutkové nebo právní otázky, které nelze odpovídajícím způsobem rozřešit pouze na základě spisu a písemných podání účastníků (viz *Martinie v. France* [velký senát], č. 58675/00, § 40-41, ESLP 2006-VI).

26. Soud poznamenává, že český občanský soudní řád v rozhodnou dobu zakotvoval konání ústního jednání před soudy projednávajícími správní žalobu. Přítomnost účastníků však nebyla povinná, a pokud účastník nereagoval na výzvu soudu, zda souhlasí s projednáním věci soudem bez nařízení veřejného jednání (viz výše § 17-19), soud mohl rozhodnout bez konání veřejného jednání na základě domněnky, že stěžovatelé s takovým postupem souhlasí (viz výše § 11). Soud má za to, že tato ustanovení nebyla sama o sobě neslučitelná se zárukami spravedlivého procesu obsaženými v článku 6 odst. 1.

27. Soud dále připomíná, že účelem Úmluvy je zaručovat nikoli práva teoretická či iluzorní, nýbrž práva skutečná a konkrétní (viz např. *Multiplex proti Chorvatsku*, č. 58112/00, § 44, 10. července 2003). Soud má za to, že právo na veřejné jednání by bylo zbaveno své podstaty, pokud by strana sporu nebyla informována o jednání způsobem, který by jí umožňoval se ho zúčastnit, rozhodne-li se využít svého práva se dostavit stanoveného vnitrostátním právem.

28. Ve vztahu k předmětné věci Soud konstatuje, že stěžovatelé byli v souladu s příslušnými ustanoveními tehdy platného občanského soudního řádu náležitě poučeni o svých právech v řízení před krajským soudem. S ohledem na nezávislost advokacie na státu Soud podotýká, že skutečnost, že výzva krajského soudu ze dne 23. května 2002 byla převzata synem právního zástupce stěžovatelů, který je zastupoval na základě platné procesní plné moci a který následně soudu nesdělil stanovisko svých klientů k otázce konání veřejného jednání, nezakládá odpovědnost státu, neboť vedení obhajoby je zásadně věcí mezi klientem a jeho právním zástupcem (srov. obdobně *Sejdovic proti Itálii* [velký senát], č. 56581/00, § 95, ESLP 2006-II).

29. Předcházející úvahy dostatečně umožňují Soudu učinit závěr, že se stěžovatelé platně vzdali práva na konání jednání před krajským soudem. Nadto se nezdá, že by daný spor vyvolával otázky veřejného významu, které by činily jednání nezbytným.

30. Soud konečně konstatuje, že i řízení před Ústavním soudem bylo vedeno bez veřejného jednání. Toto řízení však bylo omezeno na zkoumání otázek ústavnosti a nezahrnovalo úplné a přímé určení občanských práv stěžovatelů ve správním řízení.

31. K porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy tedy nedošlo.

II. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 6 ODS. 1 ÚMLUVY, POKUD JDE O SPRÁVEDLIVÝ PROCES

32. Stěžovatelé dále na poli článku 6 odst. 1 Úmluvy namítají, že se nemohli vyjádřit k písemnému vyjádření předsedkyně senátu krajského soudu, které bylo použito v rozhodnutí Ústavního soudu.

33. Vláda uvádí, že písemné vyjádření krajského soudu neobsahovalo žádné skutečnosti ani tvrzení, k nimž by se stěžovatelé mohli relevantně vyjádřit, a procesní postup Ústavního soudu, který zmíněné vyjádření stěžovatelům nezaslal, nemohl ovlivnit výsledek řízení o ústavní stížnosti stěžovatelů. Kromě toho vláda s odkazem na rozsudek Soudu ve věci *Milatová a ostatní proti České republice* ponechává posouzení věci na úvaze Soudu.

34. Stěžovatelé trvají na svých námitkách.

A. K přijatelnosti

35. Soud konstatuje, že tato námitka není zjevně neopodstatněná ve smyslu článku 35 odst. 3 písm. a) Úmluvy. Dále konstatuje, že není nepřijatelná z žádných jiných důvodů. Musí být tedy prohlášena za přijatelnou.

B. K odůvodněnosti

36. Soud připomíná, že pojem spravedlivého procesu zahrnuje také právo na kontradiktorní řízení, podle kterého musí mít účastníci příležitost nejen předložit každý důkaz nutný k tomu, aby obhájili svá tvrzení, ale také musí být seznámeni s každým důkazem nebo stanoviskem, jejichž účelem je ovlivnit rozhodování soudu, a musí mít možnost se k nim vyjádřit (viz *Nideröst-Huber proti Švýcarsku*, rozsudek ze dne 18. února 1997, *Sbírka* 1997-I, § 24; *Milatová a ostatní*, cit. výše, § 59; *Spang proti Švýcarsku*, č. 45228/99, § 32, 11. října 2005; *Feliciano Bichão proti Portugalsku*, č. 40225/04, § 36, 20. listopadu 2007; a z nedávné doby obdobně *Salduz proti Turecku*, [velký senát], č. 36391/02, § 65, ESLP 2008). V rozsudku ve věci *Verdú-Verdú proti Španělsku* (č. 43432/02, 15. února 2007), přijatém po rozsudku *Milatová a ostatní*, jejímž předmětem byla skutečnost, že stěžovatel nebyl v řízení před Ústavním soudem seznámen s podáním státního zastupitelství na podporu argumentů předložených státním zástupcem v rámci trestního řízení vedeného proti stěžovateli, Soud konstatoval, že uvedené podání nemohlo mít žádný dopad na výsledek řízení před Ústavním soudem (§ 27).

37. Ve věci *Milatová a ostatní* Soud poznamenal, že podle § 42 odst. 4 zákona o Ústavním soudu soudce zpravodaj zajistí, aby ústavní stížnost podaná stěžovatelem byla doručena ostatním účastníkům, případně vedlejším účastníkům řízení s výzvou, aby se k ní písemně vyjádřili, soudci zpravodaji však není uložena odpovídající povinnost předat taková vyjádření stěžovateli (§ 60). Soud odmítl argument vlády, podle kterého nic nebránilo stěžovatelům v nahlédnutí do spisu vedeného Ústavním soudem a pořídit si kopii písemných vyjádření, jelikož to pokládal za nedostatečnou záruku práva stěžovatelů na kontradiktorní řízení. Podle mínění Soudu bylo na Ústavním soudu, aby v zájmu spravedlivého řízení uvědomil stěžovatele o tom, že mu byla předložena předmětná vyjádření a že se k nim mohou písemně vyjádřit, pokud si to přejí (§ 61 obsahující odkaz na rozsudek *Göç proti Turecku* [velký senát], č. 36590/97, § 57, ESLP 2002-V).

38. Soud konstatuje, že vyjádření krajského soudu bylo předloženo v reakci na ústavní stížnost stěžovatelů, a týkalo se tedy přímo důvodů ústavní stížnosti, konkrétně výkladu příslušných ustanovení vnitrostátního práva provedeného soudy nižšího stupně, posouzení

zákonnosti a správnosti rozhodnutí správního orgánu a přiměřenosti rozhodnutí krajského soudu vést řízení bez konání jednání. Ústavnímu soudu příslušelo posoudit, zda tato tvrzení představovala porušení práv stěžovatelů garantovaných mimo jiné články 35 a 38 Listiny a články 6 a 13 Úmluvy (viz výše § 12).

39. Soud konstatuje, že předmětné vyjádření neodkazovalo pouze na rozsudek krajského soudu, nýbrž obsahovalo odůvodněná stanoviska k předmětu ústavní stížnosti stěžovatelů a jeho cílem zjevně bylo ovlivnit rozhodnutí Ústavního soudu, když navrhovalo zamítnutí ústavní stížnosti. S ohledem na povahu otázek, o kterých měl Ústavní soud rozhodnout, se tedy lze domnívat, že stěžovatelé měli oprávněný zájem na obdržení kopie písemného vyjádření předsedkyně senátu krajského soudu. Soud nemusí rozhodnout, zda opomenutí předání takových písemností způsobilo stěžovatelům újmu; k porušení může dojít i v případě absence újmy. Je na stěžovatelích, aby posoudili, zda si dotyčný dokument žádá jejich vyjádření či nikoliv (viz *Nideröst-Huber*, cit. výše, § 29). Bylo proto povinností Ústavního soudu poskytnout stěžovatelům příležitost na předmětné písemné vyjádření reagovat, než ve věci rozhodne.

40. Použitý postup tedy zabránil stěžovatelům v řádné účasti na řízení před Ústavním soudem, a porušil tedy jejich právo na spravedlivý proces ve smyslu článku 6 odst. 1 Úmluvy. K porušení tohoto ustanovení tedy došlo.

III. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 6 ODST. 1 ÚMLUVY, POKUD JDE O PŘÍSTUP K SOUDU

41. Stěžovatelé rovněž namítají, že podle § 250a odst. 1 občanského soudního řádu museli na rozdíl od protistrany mít v řízení před soudy právního zástupce. To považují za svévolné.

42. Soud připomíná, že právo na přístup k soudu není absolutní a může podléhat legitimním omezením, která by však neměla zasahovat do samotné podstaty tohoto práva a která musejí sledovat legitimní cíl, přičemž mezi použitými prostředky a sledovaným cílem musí být přiměřený vztah (viz např. *Ashingdane proti Spojenému království*, rozsudek ze dne 28. května 1985, série A č. 93, § 57).

43. Ve vztahu k předmětné věci Soud poznamenává, že požadavek na právní zastoupení v řízení před soudy rozhodujícími o správních žalobách platil do 31. prosince 2002. Od tohoto požadavku bylo novým soudním řádem správním, který nabyl účinnosti dne 1. ledna 2003, upuštěno, nicméně Soud je přesvědčen, že cílem takového omezení bylo v dané době předejít tomu, aby žalobci předkládali nekvalifikovaná podání. Sledovaným cílem tedy byl legitimní cíl zajistit řádný výkon spravedlnosti. Mimoto Soud konstatuje, že stěžovatelé v předmětné věci podali správní žalobu včas a nečinilo jim potíže najít si advokáta, který by je zastoupil v řízení před krajským soudem.

44. Tato část stížnosti je tedy zjevně neopodstatněná a musí být odmítnuta podle článku 35 odst. 3 písm. a) a odst. 4 Úmluvy.

IV. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 13 ÚMLUVY

45. Stěžovatelé dále namítají, že na vnitrostátní úrovni neměli k dispozici žádné účinné prostředky nápravy zaručené článkem 13 Úmluvy, který zní:

„Každý, jehož práva a svobody přiznané touto Úmluvou byly porušeny, musí mít účinné právní prostředky nápravy před národním orgánem, i když se porušení dopustily osoby při plnění úředních povinností.“

46. Vzhledem k závěrům ve vztahu k článku 6 odst. 1 (viz výše § 32 a 41) má Soud za to, že není třeba posuzovat věc podle článku 13, jelikož požadavky v něm stanovené jsou méně přísné než požadavky článku 6 odst. 1 a jsou jimi absorbovány (viz *McGinley a Egan proti Spojenému království*, 9. června 1998, § 106, Sbírka 1998-III).

V. K POUŽITÍ ČLÁNKU 41 ÚMLUVY

47. Článek 41 Úmluvy stanoví:

„Jestliže Soud prohlásí, že byla porušena Úmluva nebo její protokoly, a jestliže vnitrostátní právo zúčastněné Vysoké smluvní strany umožňuje jen částečné odstranění důsledků tohoto porušení, Soud přizná v případě potřeby poškozené straně spravedlivé zadostiučinění.“

A. Újma

48. Stěžovatelé požadují částku 10 000 000 Kč jako náhradu nemajetkové újmy.

49. Vláda má za to, že pokud by Soud rozhodl, že došlo k porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy, bude toto konstatování představovat dostatečné zadostiučinění ve vztahu k případné nemajetkové újmě.

50. Soud nespatřuje příčinnou souvislost mezi konstatovaným porušením a požadavkem stěžovatelů na náhradu majetkové škody. Dále souhlasí s vládou, že závěr o porušení Úmluvy představuje dostatečné zadostiučinění za nemajetkovou újmu, kterou stěžovatelé případně utrpěli (viz *Milatová a ostatní*, cit. výše, § 70, a *Vokoun proti České republice*, č. 20728/05, 3. července 2008, § 33).

B. Náklady řízení

51. Stěžovatelé dále požadují částku 22 250 Kč z titulu náhrady nákladů řízení před vnitrostátními soudy a před Soudem.

52. Vláda uvádí, že náklady řízení před krajským soudem nebyly vynaloženy ve snaze zabránit nebo napravit porušení Úmluvy a že náklady vynaložené v řízení před Ústavním soudem by byly odůvodněné v případě, že by bylo konstatováno porušení práva stěžovatelů na veřejné jednání. Vláda nemá námitky proti náhradě nákladů řízení před Soudem ve výši okolo 9 500 Kč.

53. Podle judikatury Soudu může stěžovatel obdržet náhradu nákladů řízení pouze v rozsahu odpovídajícím jejich skutečně vynaložené částce, jejich nezbytnosti a přiměřenosti jejich výše. V projednávané věci s ohledem na podklady, které Soud má k dispozici, a na výše uvedená hlediska Soud zamítá požadavek na náhradu nákladů vynaložených ve vnitrostátních řízeních a považuje za přiměřené přiznat stěžovatelům částku 380 € jako náhradu nákladů řízení před Soudem.

C. Úrok z prodlení

54. Soud považuje za vhodné, aby byly úroky z prodlení založeny na úrokové sazbě marginální zápůjční facility Evropské centrální banky, zvýšené o tři procentní body.

Z TĚCHTO DŮVODŮ SOUD JEDNOMYSLNĚ

1. *prohlašuje* stížnost v rozsahu námitky nekonání veřejného jednání před vnitrostátními soudy v případě stěžovatelů a námitky, že stěžovatelům nebylo poskytnuto písemné vyjádření předložené krajským soudem v řízení před Ústavním soudem, za přijatelnou a ve zbytku za nepřijatelnou;²
2. *rozhoduje*, že nedošlo k porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy ve vztahu k námitce nekonání veřejného jednání před vnitrostátními soudy v případě stěžovatelů;³
3. *rozhoduje*, že došlo k porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy ve vztahu k námitce, že stěžovatelům nebylo poskytnuto písemné vyjádření předložené krajským soudem v řízení před Ústavním soudem;⁴
4. *rozhoduje*, že není třeba posoudit věc podle článku 13 Úmluvy;
5. *rozhoduje*, že závěr o porušení představuje sám o sobě dostatečné spravedlivé zadostiučinění za nemajetkovou újmu, kterou stěžovatelé utrpěli;
6. *rozhoduje*,
 - a) že žalovaný stát má stěžovatelům zaplatit ve lhůtě tří měsíců ode dne, kdy rozsudek nabude právní moci podle článku 44 odst. 2 Úmluvy, částku 380 € (tři sta osmdesát eur), a případnou částku daně, kterou by stěžovatelé byli povinni zaplatit, jako náhradu nákladů řízení; tato částka se převede na české koruny podle kursu platného ke dni zaplacení;
 - b) že od uplynutí výše uvedené lhůty až do zaplacení bude stanovená částka navyšována o prostý úrok se sazbou rovnající se sazbě marginální zápůjční facility Evropské centrální banky platné v tomto období, zvýšené o tři procentní body;
7. *zamítá* v ostatním návrh na přiznání spravedlivého zadostiučinění.⁵

Vyhotoveno v anglickém jazyce a sděleno písemně dne 10. února 2011 v souladu s článkem 77 odst. 2 a 3 jednacího řádu Soudu.

Claudia Westerdiek
tajemnice

Peer Lorenzen
předseda

² Původní znění bodu výroku bylo opraveno dne 30. března 2011.

³ Původní znění bodu výroku bylo opraveno dne 30. března 2011.

⁴ Tento bod výroku byl doplněn dne 30. března 2011.

⁵ Body 4 až 7 byly oproti původnímu znění výroku přečíslovány dne 30. března 2011.